ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ... ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ναί, κύριε Γενναῖε, εἶπε καὶ ἡ Ἰωάννα, μείνετε κοντά μας... Ὁ πατέρας μου κ' ἐγώ θὰ σᾶς ἀγαπᾶμε πολύ !...

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτά ἡ νέα, μιλῶντας γι' ἀγάπη, μπρὸς στὸν πατέρα της, κοκκίνισε ὥς τὶς ρίζες τῶν αὐτιῶν της.

Ὁ ἱππότης ἔννοιωσε ἐπίσης βαθειὰ συγκίνησι... Βλέποντας τὴν Ἰωάννα τόσον ὡραία, τόσο γλυκειὰ κι' ἀθῶα, αἰσθανόταν γι' αὐτὴ βαθειὰ συμπάθεια καὶ τρυφερότητα...

— Δυστυχῶς, εἶπε τέλος ὁ νεαρὸς ἱππότης, εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ φύγω ἀπὸ κοντά σας. Ὁ πατέρας μου μ' ἀγόρασε στὸ Ἀνζοῦ, κοντὰ στὴ Λαχουχέλη, μιὰ ἔπαυλη. Θὰ ἐγκατασταθῶ ἐκεῖ γιὰ λίγον καιρό...

— Στὴ Λαχουχέλη ! φώναξε ὁ Τρεμιέ. Θαυμάσια !... Θάμαστε γείτονες κατὰ τὸ θέρος, παιδί μου, γιατὶ ἐκεῖ κοντὰ στὸ Σιλὲ - Γκιλὼμ βρίσκουνται οἱ ἀμπελῶνες μου. Ἀλλὰ δὲν μᾶς εἴπατε, κύριε Γενναῖε, πῶς ὀνομάζεται ὁ πατέρας σας ;

— Ὁ πατέρας μου ;...Ἀμβρόσιος Παρέ !...

ΟΠΟΥ ΑΡΧΙΖΕΙ Ο ΕΡΩΣ

— Ἀμβρόσιος Παρέ ! ξανάπε ὁ παλαιὸς βουλευτής. Ἅμα ἔχει κανεὶς ἕνα τέτοιο προστάτη δὲν θέλει τίποτ' ἄλλο...

— Ἀγαπῶ τὸν Ἀμβρόσιο Παρὲ μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς μου...

— Ἀξίζει νὰ τὸν ἀγαπᾶτε !... Ἐγέρασε στὸ ἐργαστήριό του, μελετῶντας μέρα καὶ νύχτα. Εἶνε ἄνθρωπος σοφός. Εἶνε μεγαλοφυής. Ὅλοι δὲ οἱ μεγαλοφυεῖς εἶνε καὶ ἀγαθοί. Ἀλλὰ σεῖς, κύριε Διονύσιε, ἔχετε ἐξωτερικὸν εὐπατρίδου... Φτάνει νὰ σᾶς ἀκούσῃ κανεὶς γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ἀμέσως ὅτι ἐπεράσατε ὅλη σας τὴ ζωὴ μέσα σὲ κύκλους εὐγενῶν...

— Τί θέλετε νὰ πῆτε μ' αὐτό ,

— Θέλω νὰ σᾶς ρωτήσω τί θὰ κάνετε στὴν ἐρημικὴ ἔπαυλη τῆς Λαχουχέλης, μόνος κ' ἔρημος, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τοὺς ἄξεστους χωρικούς ;

— Ἡ μοναξιὰ εἶνε τὸ βάλσαμο τῶν ψυχῶν ἡ ὁποῖες ὑπέφεραν...

— Σᾶς προλέγω ὅτι θἀρρωστήσετε ἀπὸ πλῆξι πρὶν περάσουν ὀχτὼ ἡμέρες...

— Ὡς χθὲς δὲν θ' ἀηδίαζα, τραύλισε ὁ Γενναῖος, σιγὰ καὶ ταραγμένος, ἀλλά, ἀλλοίμονο ! φοβᾶμαι πολὺ ὅτι θ' ἀηδιάσω αὔριο...

Καὶ ὁ νέος κοκκίνισε τώρα κι' αὐτός, ὅπως πρὸ ὀλίγου εἶχε κοκκινίσει κ' ἡ νέα. Ὕψωσε τὰ μάτια του πρὸς τὴν Ἰωάννα. Τὰ βλέμματά τους διασταυρώθηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ κ' ἔπειτα χαμήλωσαν συγχρόνως. Εἶχε καταλάβει ὁ ἕνας τὸν ἄλλο...

Σὲ λίγο οἱ συνδαιτημόνες σηκώθηκαν ἀπὸ τὸ τραπέζι.

Ὁ Διονύσιος, τοῦ ὁποίου ἡ πληγὴ ἦταν ἐλαφριά, ἀρνήθηκε νὰ δεχθῆ τὶς περιποιήσεις τοῦ Ἰουδελέττου, ὁ ὁποῖος προσεφέρθη νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ νὰ τὸν γδύσῃ. Ἐμπῆκε στὸ δωμάτιο ποὺ τοῦ εἶχε προετοιμάσει ἡ κυρὰ Μαρτίνα. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔννοιωθε ὅτι θ' ἀργοῦσε ν' ἀποκοιμηθῆ, ἀντὶ νὰ πλαγιάσῃ πῆγε κι' ἄνοιξε τὸ παράθυρο.

Ὁ οὐρανὸς ἦταν λαμπρός. Χιλιάδες ἄστρων ἔλαμπαν στὸ βαθυγάλαζο νυχτερινὸ στερέωμα. Τὸ δροσερὸ ἀγεράκι ποὺ φυσοῦσε ἔφερνε ὅλα τἀρώματα τῶν ρόδων τοῦ κήπου...

Ὁ Διονύσιος κύτταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο ἔξω καὶ ψιθύριζε :

— Θαυμασία φύσις, ἀριστούργημα τοῦ θεοῦ, μπορῶ λοιπὸν καὶ σὲ βλέπω ἀκόμα ;

Ἄξαφνα ὅμως ἀνασκίρτησε καὶ στράφηκε πίσω Τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε δυὸ πρόσωπα ποὺ μιλοῦσαν στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Ὁ ἦχος τῶν φωνῶν αὐτῶν ἔφθανε σ' αὐτὸν ἀκαθόριστος καὶ σβυσμένος.

— Ἀ ! ξαναεῖπε, κυττάζοντας πάλι ἔξω... Εἶνε ὡραῖο νὰ ζῆ κανείς... Ἀλλὰ ὑπάρχει κάτι ποὺ εἶνε γλυκύτερο κι' ἀπὸ τὴ ζωή... Κι' αὐτὸ εἶνε ὁ ἔρως... Ὦ ! ναί. . ναί... Τὸ νοιώθω !.. Νοιώθω καλὰ πὼς θὰ τὴν ἀγαπήσω.

Καὶ ἔκλεισε τὸ παράθυρο :

— Ναί, ἐξακολούθησε, αἰσθάνομαι πὼς τὴν ἀγαπῶ κιόλας... Κύριε ! Κύριε ! Δόσε μού την !... Δόσε μού την !... Καὶ θὰ εὐλογῶ τὸ μαρτύριο στὸ ὁποῖο μὲ ὑπέβαλες.

Στὸ διπλανὸ δωμάτιο ὁ ψίθυρος τῶν φωνῶν ἐξακολουθοῦσε. Ἡ Ἰωάννα μὲ τοὺς γυμνοὺς της ὤμους σκεπασμένους ἀπὸ τὰ χρυσᾶ κύματα τῶν λυμένων μαλλιῶν της καὶ σφίγγοντας μὲ τὰ χεράκια της τὴν καρδιά της ποὺ χτυποῦσε δυνατὰ μέσ' στὸ στῆθος της, καθόταν ἀπάνω στὸ κρεββάτι της. Ἡ κυρία Τουρτερόλ, γνέθοντας μπρὸς σὲ μιὰ ἠλακάτη, κουβέντιαζε μαζύ της.

— Εἶνε ὡραιότατος ! ἔλεγε ταραγμένη ἡ Ἰωάννα.

— Εἶνε ὡραιότατος ! ξανάλεγε καὶ ἡ Μαρτίνα.

— Εἶνε τέλειος ἱππότης !

— Φαίνεται πὼς εἶνε καὶ λαμπρὸς στρατιώτης.

— Μὰ γιατὶ τάχα ἔχει τὸ ὕφος του τόσο θλιμμένο ;

— Χωρὶς ἄλλο θὰ κρύβῃ μέσα του κάποια θλίψη... Ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρης, μικρή μου δεσποινίς, ὅτι στὴν ἡλικία του παρηγορίεται κανεὶς εὔκολα.

— Εἴδες, Μαρτίνα, ἐκείνη τὴν οὐλὴ ποὺ ἔχει στὸ λαιμό...

— Ναί, ναί... Καὶ τοῦ πάει περίφημα... Ἡ οὐλὲς εἶνε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ξίφους ὅτι καὶ ἡ ἐλῆες στὶς εὐγενεῖς δέσποινες.

— Ἂν δὲν ἦταν αὐτός, ποῦ θὰ βρισκόμασε αὐτὴ τὴ στιγμή ; εἶπε μὲ κάποιο φόβο ἡ Ἰωάννα.

— Ὦ ! μὴ μιλῆτε πειὰ γι' αὐτό, δεσποινίς. Οἱ ἄντρες εἶνε τέρατα ὅταν ὁ διάβολος τοὺς βάλῃ κακὲς ἰδέες γιὰ τὶς γυναῖκες. Εἶνε ἱκανοὶ νὰ βάλουν φωτιὰ καὶ νὰ κάψουν ὅλο τὸν κόσμο.

...Ἤθελα νὰ ἤξερα ἂν ὁ κ. Ρολλάνδος ἔπιασε ἐκεῖνον ποὺ σὲ κρατοῦσε κι' ἂν τὸν διαπέρασε μὲ τὸ σπαθί του.

— Πιστεύεις λοιπόν, ρώτησε ἡ Ἰωάννα, ὅτι ὁ ὁπλοφόρος ἐκεῖνος ἦταν ὁ Φερουλλιάκ;

— Μὰ τὴν ἀρετή μου ! εἶπε ἡ χήρα, εἶμαι βεβαία γι' αὐτό.

— Σοῦ φαίνεται λοιπὸν ὅτι ὁ κ. Διονύσιος ἔχει τὸ ἦθος εὐπατρίδου.

— Ἀ βέβαια ! ἀπάντησε ἡ χήρα. Μὰ καὶ ὁ μακαρίτης ὁ Τουρτερόλ, πρόσθεσε, ἂν καὶ δὲν κατάγονταν ἀπὸ εὐγενεῖς, εἶχε τρόπους εὐγενῶν.

— Ἀγαποῦσες πολὺ τὸν ἄντρα σου, Μαρτίνα ; ρώτησε ἡ Ἰωάννα.

— Ἀ ! Τρελλαινόμουν γι' αὐτόν !... Μαλώναμε βέβαια κάπουκάπου καὶ πρὸ πάντων τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν λοχίας τῆς Στρατολογίας καὶ γύριζε κάθε βράδυ μεθυσμένος...

— Τί φρίκη ! ἔκαμε ἡ Ἰωάννα.

— Ἀ ! δὲν ἔχεις δίκηο, εἶπε ἡ χήρα, ἔτσι ἡ ἀγάπη τοῦ ἀντρόγυνου στερεώνεται περισσότερο.

Ἡ κυρὰ-Μαρτίνα ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐξυμνῆ τὶς ἀπολαύσεις τοῦ συζυγικοῦ βίου, μὰ ἡ Ἰωάννα δὲν τὴν ἄκουγε πειά. Εἶχε βυθιστεῖ σ' ὀνειροπολήσεις. Πρώτη φορὰ στὴ ζωή της δὲν τὴν ἔπιανε ὕπνος, ἂν καὶ ἀπὸ πολὺ νωρὶς εἶχε πέσει στὸ κρεββάτι της. Ἤθελε νἄξερε τί σκέφτονταν γι' αὐτὴ ὁ Διονύσιος, ἂν τὴ συλλογίζονταν, ἄν...

— Μπορεῖς νὰ πηγαίνης, εἶπε σὲ λίγο στὴν κυρὰ-Μαρτίνα, θέλω νὰ κοιμηθῶ.

Πραγματικὰ ὅμως ἤθελε νὰ μείνη μονάχη της γιὰ νὰ σκεφτῆ, μ' ὅλη της τὴν ἡσυχία, καὶ νὰ ἐξετάσῃ τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ της ἔφερνε τόση ἀνησυχία. .

(Ἀκολουθεῖ)

Ἐγέρασε μελετῶντας μέρα καὶ νύχτα...